

PEYGAMBER SAS EFENDİMİZ'İN HZ. ALİ'YE TAVSİYELERİ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Şefîi zünûbinâ, tabîb-i kulûbina muhammedini'l-mustafâ... Ve âlihî, ve sahibihî ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يَا عَلِيُّ أَمَا تَرْضَى أَنْ تَكُونَ مِنِّي بِمَنْزِلَةِ هَارُونَ
مِنْ مُوسَى إِلَّا أَنَّهُ لَيْسَ بَعْدِي نَبِيٌّ

(ط.حم.م.خ.ت.ه. عن سعد؛ طب.ع ن أم سلمة؛ طب.ع عن البراء و زيد بن ارقم)

RE. 499/1 (*Yâ aliyyü, emâ terdâ en tekûne minnî bi-menzileti hârune min mûsâ, illâ ennehû leyse ba'dî nebiyyün*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi dünya ve ahirette üzerinize olsun... Rabbimiz Teâlâ ve Tekaddes Hazretleri iki cihanın saadetine cümlelerinizi nâil eylesin...

Peygamber SAS Efendimiz'in mübarek hadislerinden bir demet okuyup taallüm eylemek, tefeyyüz etmek üzere burada toplanmış bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şerîflerin okunmasına ve izahına başlamazdan önce Peygamber SAS Hazretleri'ne bağlılığımızın, ümmetliğimizin, sevgimizin, saygımızın naçizane bir nişanesi olsun diye, rûh-i pâkine hediye edelim diye; onun cümle âlinin, ashâbının, etbâının ve ahabbâının ruhlarına hediye olsun diye; ve sâir enbiyâ ve mürselînin ve cümle evliyâullahın ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in müşidleri olan ulemâ-i muhakkikîn, sâdât ve meşâyıh-ı turuk-u aliyyemizin ruhlarına;

Okuduğumuz eseri cem ve te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddîn Hocamız'ın ruhuna; kendisinden feyz aldığımız Muhammed Zahid Kotku ibn-i İbrâhim el-Bursevî Hocamız'ın ruhuna; bu hadisleri nakil ve rivayet eylemiş alimlerin, ravîlerin ve müelliflerin ruhlarına;

Bu beldeleri canlarını mallarını ortaya koyarak cihad edip, Allah yolunda fedakârca çalışıp çabalayarak fethetmiş ve bize emanet bırakmış

Fatih ecdâdımızın, Fatih Sultan Mehmed Han'ın ve askerlerinin ve sâir şehidlerin, gazilerin ruhlarına;

Cümle hayrât u hasenât sahiplerinin ve hâssaten içinde toplandığımız şu caminin bânisi İskender Paşa'nın ve bu camiyi tekrar tekrar tamir, tecdit ve tevsi eylemiş olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şu meclise gelip cem olmuş olan siz kardeşlerimizin ahirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Ayrıca biz yaşayan müslümanlar da Rabbimizin rızasına uygun yaşayalım, Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihya edip şehid sevaplarına nâil olalım, Kur'an-ı Kerîm'in ve Peygamber Efendimiz'in şefaatine nail olalım ve ahirete Allah-u Teala Hazretleri'nin sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım, Peygamber Efendimiz'e komşu olalım diye buyurun bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerîf okuyalım, öyle başlayalım!

.....

a. Hz. Ali'nin İtibarı

Mukaddimedede metnini okuduğum hadis-i şerif Râmûzü'l- Ehâdîs'in 499. sayfasının 1. hadis-i şerifidir.

Müslim’de ve kıymetli, sahih hadis kaynaklarında yer alan bir hadîs-i şerîftir. Peygamber SAS Efendimiz bu hadîs-i şerîfde Hz. Ali Efendimiz’in faziletini bize zımnen beyan etmiş oluyor:¹

يَا عَلِيُّ أَمَا تَرْضَى أَنْ تَكُونَ مِنِّي بِمَنْزِلَةِ هَارُونَ
مِنْ مُوسَى إِلَّا أَنَّهُ لَيْسَ بَعْدِي نَبِيٌّ

(ط. حم. م. خ. ت. ه. عن سعد؛ طب. ع. ن. أم سلمة؛ طب. عن البراء و زيد بن ارقم)

¹ Buhârî, *Sahîh*, c.XII, s.42, no:3430; Müslim, *Sahîh*, c.XII, s.128, no:4419; Tirmizî, *Sünen*, c.XII, s.187, no:3658; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.182, no:1583; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.371, no:6927; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.44, no:8141; Beyhakî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.IX, s.40, no:17671; Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.I, s.285, no:344; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.192, no:1065; Hamîdî, *Müsned*, c.I, s.38, no:71; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.29, no:209; Tahâvî, *Müşkilü’l-Âsâr*, c.IV, s.315, no:1526; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XII, s.60, no:32738; Abdürrezzak, *Musannef*, c.V, s.405, no:9745; İbn-i Ebî Âsım, *es-Sünneh*, c.III, s.337, no:1132; Ukaylî, *Duafâ*, c.VII, s.473, no:1787; Temmâmü’r-Râzî, *el-Fevâid*, c.I, s.366, no:931; Şâşî, *Müsned*, c.I, s.133, no:102; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-Evliyâ*, c.VII, s.195; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XLII, s.111; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.II, s.417; İbn-i Esir, *Üsdü’l-Gâbe*, c.I, s.797; Sa’d ibn-i Ebî Vakkas RA’dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.143, no:4652; Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.XI, s.75, no:11092; Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.VIII, s.39, no:7894; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IX, s.139, no:14645; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü’l-Kebîr*, c.V, s.203, no:5094; Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IX, s.141, no:14653; Zeyd ibn-i Erkam ve Berâ ibn-i Âzib RA’dan.

Heysemî, *Mecmaü’z-Zevâid*, c.IX, s.139, no:14644; Ümm-ü Seleme RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XI, s.606, no:32931; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.322, no:26131.

RE. 499/1 (*Yâ aliyyü, emâ terdà en tekûne minnî bi-menzileti hârune min mûsâ, illâ ennehû leyse ba'dî nebiyyün*)

Mânâsı şöyle:

(*Yâ aliyyü*) “Yâ Ali, (*emâ terdà en tekûne minnî bi-menzileti hârune min mûsâ*) sen bana göre Mûsa AS’ın yanında Hârun AS nasılsa o mevkide, o makamda, o durumda olmayı sevmez misin, istemez misin? İşte o makamdasın! (*Illâ ennehû leyse ba'dî nebiyyün*) Ama şu kadar var ki, benden sonra peygamberlik olmadığından sen peygamber değilsin!”

“—Hârun AS, Mûsa AS’ın kardeşıydı ve peygamberdi. Ama sen peygamber değilsin! Bu fark ortada olmak şartına göre, sen bana Mûsa AS’ın yanında Harun AS nasılsa, o kadar kıymetlisin!” demiş oluyor Peygamber Efendimiz.

Hz. Ali Efendimiz Ümmet-i Muhammed’in en faziletli sîmalarından bir mübarek zât... Peygamber Efendimiz’in amcazâdesi, damadı ve ilk müslüman çocuklardan... Daha çocuk yaşta iken müslüman olmaya müşerref olmuş, ömrünü İslâm’a hizmetle geçirmiş ve cennetle müjdelenen 10 kişinin arasında ismi zikredilmiş, çok mübarek, muhterem, ümmetin faziletli kişilerinden olduğunu anlatmıştım. Bu hadîs-i şerîf bu hususu te’yid ediyor.

Hadisin sebab-i vürûdu hakkında şerhte, kaynaklarda şöyle bildiriliyor ki: Peygamber SAS Hazretleri Tebük cihadına, gazasına çıktığı zaman Medine-i Münevverede Hz. Ali Efendimiz’i geride vekil bırakmıştı.

Onun üzerine münafıklar dedikodu yapmaya başladılar ve Hz. Ali hakkında;

“—Onu hor gördüğü için, hafife aldığından, kıymet vermediğinden geride bıraktı, yanına almadı, yanında götürmedi.” deyince, Hz. Ali Efendimiz bu söze fevkalade üzüldü ve kılıcını kuşanarak, silahlarını alarak Peygamber SAS Efendimiz’in arkasından giderek yetişti. Dedi ki:

“—Yâ Rasûlallah, Medine’nin münafıkları sanıyorlar ki sen beni hafifliğimden dolayı geride bıraktın. Emret, ben de savaşa katılayım!”

Bunun üzerine Peygamber Efendimiz:

“—Alçaklar yalan söylüyorlar! Ben seni ancak ehlim ve ehlin benim kendi aileme yakın olduğundan, sen benim kızımın efendisi olduğundan, benim ailelerime de yakın olduğundan, gözüm arkada kalmasın diye itimad ettiğim bir kimse olduğundan geride bıraktım!” buyurdu.

Ve Kurân-ı Kerîm’de bir ayet-i kerimede geçiyor, Mûsa AS Rabbinin daveti üzerine Tur Dağı’na giderken Hârûn AS’ı geride bıraktı ve dedi ki;

“—Sen kavmimin başında bulun, ben davete icabet edeyim. Tur dağına gideyim, Rabbim’in davetine varayım; sen geride kal.” diye kavminin başında reis olarak Harun AS’ı itimat ettiğinden bıraktı. Onu hatırlatarak, —o âyeti kerime ortada, bu sözün iyi anlaşılması için o âyeti kerimenin akılda olması lazım— diyor ki:

“—Mûsa AS’ın yanında Hârûn AS’ın kıymeti, kadri, mertebesi, makamı neyse, sen de benim yanımda o mevkide, mertebede, bu günkü tabirle o pozisyonda, o durumda olmaya

razı olmaz mısınız? İşte ben o sebepten seni geride bıraktım! O münafıklar uyduruyorlar, dedikoducu alçaklar yalan söylüyorlar. Gerçeği ifade etmiyorlar, hainlik ediyorlar. Ben senden memnunum. Senin kıymetinden dolayı seni geride bıraktım!” demiş oluyor.

Ama bir hususu da belirtmiş oluyor ki;

(*İllâ ennehû leyse ba'dî nebiyyün*) “Benden sonra peygamber gelmeyeceğini Allahu Teâlâ hazretleri bildirdi. Benden sonra kıyamete kadar peygamber yok. Yoksa sen o kadar kıymetlisin ki Harun AS gibisin; Musa AS bir peygamberdi, Harun AS da bir peygamberdi. Sen de o kadar kıymetlisin, senin de durumun öyle ama benden sonra peygamber yok!” dedi.

Peygamber SAS hazretleri ifadesi ile onun gönlünü hoş eyledi, onun gönlünü aldı, teselli eylemiş oldu. Bu durumunu bildirmiş oldu.

Bir şeyi daha anlıyoruz ki, birtakım münafıklar ve kâfirler, Peygamber Efendimiz SAS Hazretleri'nden sonra sanki başka peygamber gelecekmiş gibi ortaya yalancılar çıkarıp tarih boyunca Ümmet-i Muhammed'in aklını karıştırmışlardır. Yalancı peygamberlerle, peygamber değil de peygamberlik olduğu iddiasıyla ortaya atılmış yalancılar çıkmıştır. Allah-u Teâlâ Hazretleri onların hepsini hor ve zelil eylemiştir.

Bunlardan ayrı yakın zamanlarda da Batılı, Avrupalı, Amerikalı müsteşriklerin, papazların kışkırtmasıyla bâtil bazı tarikatlar çıkmıştır. İslâm'da mezhep, tarikat diyemeyeceğimiz bazı yollar çıkmıştır. Onlarda da iddialar ortaya atılıyor.

Mesela Ankara’da saatimi tamir ettirmek için bir saatçi dükkânına girdim, baktım orada eski yazıyla bir levha var. Oraya Bahâullah yazmış.

“—Levha olarak asmışsın, bu Bahâullâh kimdir?” dedim.

Meğerse adam Bahâîlerden imiş. Olmadık laflar, uygunsuz laflar söyledi. Hâlbuki Osmanlı Devleti’nin son zamanlarında o yanlış yol İran’dan çıkmış! O zaman padişah o adamı yakalamış, demiş ki;

“—Sen şöyle şöyle iddialarla ortaya çıkmışsın...”

Zoru görünce geri dönmüş:

“—Yok efendim, estağfirullah ben hiç öyle bir iddia ile çıkmadım...”

Zamanın padişahı Kıbrıs’a sürmüştü.

Yanlış bir yol ortaya çıkartmışlar. Sanki Peygamber Efendimiz’den sonra peygamber gelmiş gibi, sanki Kur’an’dan sonra başka kitap inmiş gibi yalan söyleyenler var! Halbuki bu hadîs-i şerîf Hz. Ali Efendimiz’in değerini sahih kaynaklardan gösterdiği gibi Peygamber Efendimiz’den sonra peygamber gelmeyeceğini, Efendimiz’in ağzından ifade etmesi bakımından bugünün meseleleri ile de ilgili.

Bu hadîs-i şerîfi hatırımıza iyice tutalım, Peygamber Efendimiz açıkça belirtmiş, beyan etmiş ki;

“—Benden sonra peygamber yok!”

Kur’ân-ı Kerîm’de de âyet-i kerîmede açıkça belirtmiştir ki Peygamber Efendimiz Hatemü’n-

Nebiyyîn'dir, peygamberlerin hatemidir, hâtimidir, sonuncusudur, mühürleyicisidir. O serinin en son, en kıymetli halkasıdır!

O bakımdan bu çeşit şeylere karşı müslümanların uyanık olması lâzım. Müslümanların imanından yakalayarak mü'min olması hassesinden faydalanarak istismar etmek, saptırmak için bâtil yollar ortaya atarlar. Kâfirler; dünya insanların şeytanları, öteki görünmeyen cinlerin şeytanları ile ittifak ederek, insanları saptırmak için bazen inanç yönünden yanına sokurlar. Onun için inancımızı koruma, itikadımızı muhafaza etme, sonradan ortaya atılıp insanları şaşırtmaya matuf olan hareketlerin foyasını zamanında meydana çıkartmaya hepimiz gayretli, hepimiz dikkatli olmalıyız.

Peygamber Efendimiz ahir zaman peygamberidir. Kendisinden sonra kıyamete kadar başka peygamber gelmeyecek, eski kitaplarda da durumu müjdelenmiş. Kendisi de Kur'ân-ı Kerîm'de methedilmiş, Kur'ân-ı Kerîm'in âyetlerinde de kendisinin en son peygamber olduğu bildirilmiş, Peygamber Efendimiz'in sahih hadislerinde de kendisinden sonra peygamber gelmeyeceği müjdelenmiştir. Onun tarafından bildirilmiş olduğunun delili olmuş oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

Osmanlı şairlerinden birisi demiş ki:

Atarlar seng-i ta'rîzi dıraht-ı meyvedâr üzre...

Kıymetli yere hücum çok olur, kıymetli şeyin düşmanı çok olur. O bakımdan İslâm dininin de karıştırmacıları çoktur. İslâm dininin hasımları, Müslümanlığın karşısına doğrudan doğruya çıkamazlar. Çünkü pırıl pırıl bir din, kale gibi sağlam, itikadı güzel, an'anesi güzel, kitabı güzel, peygamberi, peygamberinin hayatı güzel, tespit edilmiş, rivayetler sağlam; gık diyemezler!

Hindistan'da Hintlileri hristiyan yapmak için oralara yerleşmiş, teşkilat kurmuş olan kilise teşkilatı ile Hindistan'ın müslümanları ve Nakşî tarikatının büyüklerinden Rahmetullah-ı Hindî Efendi karşı karşıya gelmişler, mücadele ediyorlar. Bizimkiler İslâm'ı geliştirmeye, korumaya çalışıyor; ötekiler Hristiyanlığı yaymaya çalışıyorlar. İmanla küfrün daima bir çekişmesi, mücadelesi ve Müslümanların din düşmanlarına karşı devamlı bir cihadı var.

Rahmetullah-ı Hindî Efendi demiş ki:

“—Peki, hadi bakalım, halkın karşısında bir münazaraya var mısınız? Siz halkın karşısına çıkın, ben de geleyim, toplanalım; meseleleri halkın karşısında bir müzakere edelim. Var mısınız?” demiş.

Kaçamamışlar, “Peki.” demişler. Bunun üzerine orada toplantılar yapılmış. Bu toplantılarda çeşitli meseleler görüşülmüş. Bizim Rahmetullah-ı Hindî Efendi —Allah garîk-i rahmet eylesin— onların İnciller'inden, onların kitaplarından da deliller getirerek, Hz. İsa'nın Allah'ın oğlu olmayacağını onlara kendi delilleri ile isbat ederek, İncil'in değiştirildiğini, Kur'ân-ı

Kerîm'in Hak kelâmı olduğunu isbat ederek, İncil'de ve Tevrat'ta Peygamber Efendimiz'in geleceğini müjdeleyerek, daha başka sağlam şeylerle karşısındaki papazlar heyetini münâzara-rada perişan etmiş.

Ondan sonra kiliseden bir haber gitmiş ki:

“—Bundan sonra Müslümanların karşısına direkt geçip de doğrudan doğruya münakaşalara girmeyin, oturumlara girmeyin!”

Onlar dolandırarak, arka taraftan, sezdirmeden, aldatarak ancak o tarzda yapabilirler.

“—İlk önce müslümanı yavaş yavaş dinden soğutursunuz. Sonra onu gevşetip durduğunuz zaman yavaş yavaş alıştıırırsınız. Doğrudan doğruya Hristiyanlığı onlara telkin etmeyin. İlk önce sizin örfünüzü, âdetinizi, an'anenizi, sizin zevkinizi onlara yavaş yavaş telkin edin. Onlar o hâle gelsin ki sizin gibi giyinsin, sizin gibi düşünsün, sizin gibi otursun kalksın, sizin gibi yesin, yatsın, sizin gibi uyusun uyansın, sizin gibi yaşasın. Kalkış saatleri, yatış saatleri, zevki, misafirliği, çalışması, iş hayatı, her şeyi size benzesin. Sadece işin bir ad koyması kalsın:

‘—Bu adam müslüman mı hristiyan mı?’ Güya müslüman ama her şeyi Hristiyanlığa benzemiş! Bir adım; sonra arkasından itiverirsiniz, bir adım daha atar, oldu hristiyan! Boynuna haçı geçirir, tamam!”

İlâ cehenneme zümerâ.

Metodları bu; metodları bu olduğu için, doğrudan doğruya geledikleri için müslümanların da

uyanık olması lazım. Hiç ummadığın yerden bir şey çıkartırlar, bir başka oyun çıkartırlar. İnsanın karşısına başka yoldan gelirler.

Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Middle East Technical University kurulduğu zaman, bilimsel bir heyet “Barış Gönüllüleri” Türkiye’ye geldi. Bak ne kadar güzel. “Barış” sevimli bir şey, çok tatlı maşallah, kaymaklı kaymaklı, iyi. Ondan sonra bir de “gönüllüleri.” “Gönül” kelimesi zaten tatlı bir kelime. Bir de bir insan bir işi gönüllü yaparsa, parasız yaparsa, gönüllüymüş maşallah, kahraman olur.

Yalan! Cepleri para dolu! Teşkilattan para yağıyor. Hem cebi para dolu olsun hem de gönüllü, ama işin ortaya konuluş tarzı öyle; Barış Gönüllüsü! Mardin’e, Diyarbakır’a gittiler, bizim gitmediğimiz köylere, kasabalara gittiler. Oradaki kiliseleri gördüler.

Bizim aramızda yaşayan azınlık cemaatleri gördüler. Onlarla ilgi kurdular, onlara yardım ettiler. Üniversitedeki çocuklara İngilizce öğretme bahanesiyle sokuldular. Orta Doğu Teknik Üniversitesi’ne “İngilizce öğreteceğiz...” diye sokuldular. Tabii ki kendisi İngiliz, Amerikalı olur da İngilizce’yi öğretirse, telaffuzu güzel olur, öğretmesi güzel olur... diye, hem de madem bunlar barış gönüllüsüymüş falan filan diye ilgililer büyük veballer yüklendiler, onları oralara tayin ettiler. Onlar da orada bizim çocuklarımıza ters akideler telkin ettiler.

Ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi anarşinin merkezi oldu mu?

Oldu!

Olmadan evvel seneler önce söyledik:

“—Bu barış gönüllülerinin niyeti kötüdür!
Bunların maksatları Hıristiyanlığı yaymak!”

Kimse dinlemedi! Çünkü o işlere karar verecek şahıslar kimlerse, o tarakta bezi olmadığından aldırmıyordu. Veyahut rüşvet alıyor, başka bir menfaati var veyahut anası-babasının kanı bozuk! Bir şeyi vardı.

Bizim yüreğimiz yanıyor! Biz halktan olduğumuz halde şıp diye anladık. Bu adamların niyeti kötü! Anadolu’da kasaba kasaba dolaşıyorlar. Ellerinde çantalar, broşür dağıtıyorlar. Niyeti kötü, biz anlıyoruz ama ötekiler tıs, ses çıkmıyor.

Sonunda ne oldu? Sağır sultanın da duyacağı hadiseler oldu, körün bile göreceği hadiseler oldu!

Orta Doğu Teknik Üniversitesi ilim yuvası, oldu bir anarşi yuvası! Bellerinde çifte tabancalar, bahçesinin içinde gizli mağaralar, mağaraların içinde silahlar... En büyük anarşistten sonra polisle jandarma ile çatışan anarşistler oradan çıktı, bölücüler oradan, komünistler oradan çıktı. Demek ki sonunda bizim dediğimize geldiler.

Eski yazıda *Ba’de harâbi’l-Basra* diye bir söz vardır. Geldiler ama Basra’nın harap olmasından sonra geldiler. Oldu ama neden sonra oldu... Yine de bizim anladığımız anlamda bu işi düzenleyemediler. Yine de biz kötüyüz, onlar iyi! Gördün mü şimdi barış gönüllüsünü, bak ne kadar anarşist yetiştirdi?

Türkiye’de bizim devlet-i aliyyemiz kocaman bir devlet iken, Balkanlar’a da sahip iken, Tuna vilayeti, Mora vilayeti bizimken, üç kıtaya yayılmış durumda iken Türkiye’de Amerikalılar eğitim müesseseleri kurdular. Adı eğitim müessesesi: Papaz teşkilatı, orada eğitim yaptılar! Herkes de çocuklarını –zenginler, paşazâdeler– iyi eğitim yapıyor diye oraya verdiler.

Oraya verdiler ama Protestan teşkilatı! Orada yetişen şahıslar gayrimüslimlerin, azınlıkların çocukları vs. kendi memleketlerine gittiler. Bizi ülkemizden, devletimizden koparmak için istiklal mücadelesini yaptılar. O kolejden Bulgaristan’ın istiklâli için çalışan komiteciler çıktı, Yunanistan’ın istiklâli için çalışan komiteciler çıktı. Bizim ordularımız ile çarpıştılar.

Bize koynumuzda yılan beslettirdiler. Doğrudan doğruya ben buraya Hristiyanlığı yayacağım diye girse, belki hayır der; üniversite kuracağım, diye girdi. Dolambaçlı yoldan azınlıkları tahrik ettiler. Bugün bizim memleketteki azınlık ve bölücülerin yetişmiş azılı elemanlarının çoğu yine orada okumuştur, kaynaklık etmiştir. Profesörler, konferanslarında bu meseleleri bildiriyorlar, orası kaynaklık etti.

Muhterem kardeşlerim!

Bunların hepsi konferanslarla, profesörlerin konuşmaları ile devletin durumu ile gazetelere düşmüş hadiselerle sabit! Bize iman lazım, bize İslâm lazım! Biz de dinden, imandan, İslâm’dan ayrıldık mı hiç kimsenin bize dostluğu olmaz!

Gazeteleri okuyorsunuz görüyorsunuz;

“–Müttefikimiz bize niye böyle yapıyor?”

Yapar! Gâvurdan dost, domuzdan post olmaz!

“–Hocam hık mık...”

Hiç öyle deme! Bak hadiseler nereye getiriyor. Bizim onlara eskiden beri itimadımız yok. Dedelerimiz kaideyi ne güzel koymuşlar:

Hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh u salâh.

Kendin hazırlıklı olacaksın, kuvvetli olacaksın, paçayı kaptırmayacaksın. Üniversite diye açarlar, anarşi yuvası yaparlar. Doktor gönderiyorum derler, din propagandası yaparlar. Barış gönüllüsü lisan öğreteceğim der, anarşist yetiştirir. Arkeolojik kazı yapacağım der, hainlik yapar, yaptığı kazıdan hazineleri dışa kaçıtır...

Türkiye'nin bütün arkeolojik zenginlikleri yıllar boyu kaçırılmıştır. Almanya'ya, İngiltere'ye, Amerika'ya, Boston Müzesi'ne, falancaya filancaya kaçırılmıştır! İşte hâlâ kaçırılıyor, hâlâ da uslanmıyoruz, hâlâ da kazılarda gayrimüslimleri kullanıyoruz! Ya şu işin başına dört başı mamur, sadık, dürüst, sağlam imanlı insanları koy! Oradan buradan rüşvet alan insanları koyma, gayrimüslimleri sokma!

“–Nezaret eden birisi var...”

Nezaret eden değil! Rüşvetle kandırırlar, hazineleri alır yine götürürler.

Ben Laleli'nin arka tarafında, apartmanların arkasında yusyuvark mermerden bir bina

gördüm ki bizim şu caminin beşi altısı gibi büyüklükte. Bu nedir, diye etrafında dolandım. Meğer Bizanslılardan kalma çok acayip bir bina imiş. Şurasından burasından girebilir miyim, derken bekçinin birisi geldi, nedir hocam filan dedi. Ben de;

“—Bu binayı merak ettim, neyin nesiymiş?..” dedim.

“—Vallahi bilmiyorum. Burada Almanlar kazı yapıyorlardı, kazıyı yaptılar sonra da şantiyeyi yaktılar, ortalıktan kayboldular.” dedi.

Demek ki neler buldu, kaçırdı gitti! Sen onu oraya bırakırsan öyle olur. Oraya sağlam adam koyacaksın, her yere sağlam adam koyacaksın. Sağlam adam koymadığın zaman bir hile olur.

Bize, bizim memleketimize müslüman yarar! Müslümandan gayrısı bize yâr olmaz, oyun eder. Sen bağına basarsın, vatandaşdır dersin, biz din farkı gözetmiyoruz dersin; onun aklı öbür taraftadır. Senin yüzüne güler, arkandan kuyunu kazar. Onun için uyanık olun. Allah-u Teâlâ Hazretleri, müslümanlara basiret, feraset vermiştir. İyi müslüman olursak, Allah feraset de verir, hakkı hak olarak görürüz, icrâ ederiz; bâtıllı bâtıl olarak görürüz, korunuruz.

Memleketimizin meselelerine sahip çıkın!

“—Bu memleket kimin?”

Sizin! Sizin bir şeyden haberiniz yok! Ev sahibinin bir şeyden haberi yok; kapılar pencereler açık, giren belli değil çıkan belli değil, alınan belli değil yağmalanan belli değil... Ne biçim sahiplik bu! Ama bir de bunun vebali var.

“—Deden bu memleketi sana emanet vermedi mi?”

“—Emanet verdi.”

“—Emaneti niye kollayamadın? Bu konağın hâli ne? Ne kapı kalmış ne pencere kalmış, ne eşya kalmış; hepsi yağmalanmış. Hani senin sahipliğin, görevin?..”

Sorgu sual olur. Onun için memleketinizin her şeyine sahip çıkın!

Orada onların kilisesine girmek istesen sana istedikleri kıyafeti giydirirler. Buraya turist baldırı çıplak, bacağı çıplak geliyor. Bizim müezzin efendiler, camii görevlileri önünde eğiliyorlar. Pabucunu çıkartmıyor, pabucu ile beraber giydiği bir terliği önüne sürüyor... Ne münasebet, çıkartsın kepaze! Giyinsin!..

Girmesin, uzaktan baksın! Biz ne karar verirsek öyle yapar. Namaz vaktinde geliyor, önüne kadar geliyor, insanın namazına falan zararı vardır. Açık saçık orada oturuyorlar. Onun için Allah şuur versin. Her meselemize sahip olalım!

b. İstişare Eden Pişman Olmaz

İkinci hadîs-i şerîf:

Hazret-i Ali Efendimiz'den Hatîb-i Bağdâdî rivâyet eylemiş.

Peygamber Efendimiz SAS buyuruyor ki:²

² Hatîb-i Bağdâdî, *Tarih-i Bağdad*, c.III, s.54, no:997; Hz. Ali RA'dan.

يَا عَلِيُّ مَا خَابَ مَنْ اسْتَخَارَ وَلَا نَدِمَ مَنْ اسْتَشَارَ
يَا عَلِيُّ عَلَيْكَ بِالذُّلْجَةِ فَإِنَّ الْأَرْضَ تَطْوِي بِاللَّيْلِ
مَا لَا تَطْوِي بِالنَّهَارِ يَا عَلِيُّ اغْدُ بِسْمِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ
يُبَارِكُ لِأُمَّتِي فِي بُكُورِهَا

(خط . عن علي)

RE. 499/2 (*Yâ aliyyü, mâ hâbe meni'stehàre, ve lâ nedime meni'steşâre. Yâ aliy, aleyke bi'l-dulceti, feinne'l-arda tatvî bi'l-leyli mâ lâ tatvî bi'n-nehâri. Yâ aliy, üğdu bi'smi'llâhi, feinna'llàhe yubârikü li-ümmetî fî bukûrihâ.*)
Peygamber SAS'in Hz. Ali Efendimiz'e bazı tavsiyeleri var. Diyor ki;

(*Yâ aliyyü, mâ hâbe meni'stehàre*) “Ey Ali! İstihare eden hiç zarara uğramaz. (*Ve lâ nedime meni'steşâre*) İstişare eden hiçpişmanlık duymaz. Nadim ve pişman olmaz.”

(*Yâ aliy, aleyke bi'l-dulceti*) “Ey Ali! Sana gecenin son vaktinde, sahur vakitlerinde seyahat etmeni tavsiye ederim. (*Feinne'l-arda tatvî bi'l-leyli mâ lâ tatvî bi'n-nehâri*) Çünkü yeryüzü gündüzleyin olmadığı bir şekilde gecenin bu vaktinde katlanır, insan kolayca mesafe alır, seyahatini rahatlıkla yapabilir.”

(*Yâ aliy, üğdu bi'smi'llâhi*) “Yâ Ali! Allah'ın ismiyle sabahleyin erkenden işe giriş, erkenci ol, çok erkenci ol! (*Feinna'llàhe yubârikü li-ümmetî fî bukûrihâ*) Çünkü Allah-u Teâlâ Hazretleri benim ümmetime günün erken vakitlerini mübarek kılmıştır!”

Peygamber Efendimiz; “İstihare eden pişman olmaz, zarara uğramaz, sonunda bir ters işe mâruz kalmaz.” diyor, bir işi yapacağımız zaman bizim de istihare etmemiz lâzım!

İstiharenin aslı, esası, kökü, temeli Allah’a tevekküle dayanır!

Allah’a dayanmak, bağlanmak Allah’tan istemek, Allah’ın kaderine razı olmak, Allah’a teslim olmak şuuruna dayanır. Bu şuur da tarikatta çok yüksek bir makamdır. Buna rıza ve teslim makamı derler, çok yüksek bir makamdır. Bu şuura sahip olan bir insan en aşâğısından diyecek ki;

“—Yâ Rabbi, ben hangi işi nasıl yapmam gerektiğini belki iyi bilemem, sen ne yaparsan ben razıyım. Sana tevekkül ettim, seni vekil edindim, sen bana kâfisin, bana hayırlısını nasip et, ne verirsen ver; razıyım!”

İşte imanın, selâbet-i diniyyenin, sağlam mü’minliğin, iyi Müslümanlığın temeli bu:

“—İllâ ki ben şunu şöyle şöyle isterim...”

Ne mâlum onun hayırlı olduğu?

Çünkü ayet-i kerimede bildirilmiş ki:

عَسَىٰ أَنْ تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ وَعَسَىٰ أَنْ
تُحِبُّوا شَيْئًا وَهُوَ شَرٌّ لَّكُمْ

(البقرة: ٢١٦)

(Asâ en tekrahû şey’en ve hüve hayrun leküm ve asâ en tühibbû şey’en ve hüve şerrun leküm)

“Siz bir şeyi sevmezsiniz, kerih görürsünüz, ama o sizin için hayırlı olabilir. Buna karşılık siz bir şeyi seversiniz, ama o sizin için şer olabilir.”
(Bakara, 2/216)

Biz bir işi dış ölçülerine göre ölçeriz, galiba bu daha iyi deriz.

Bilmeyen bir çocuk elmas bir gerdanlığı bir paket çikolataya verir mi? Verir. Bilmiyor, onun nazarında çikolata önemli.

“—Ver şu çikolatayı bey amca...”

“—Sen elindeki bana ver!”

Ne yapsın çocuk? Mesela anasının-babasının mücevheri eline geçmiş; bir çikolataya verir, bir şekere, bir elma şekerine, horoz şekerine, bir düdük şekere iş hallolur.

Hırsız gelir; “Şunu alayım, bunu alayım...” der, alıp gidebilir.

Neden? Çocuğun şuuru yok, iyiyi kötüden ayırma yeteneği kâfi değil!

İşte müslüman da işin sonunu, nasıl olacağını bilmiyor ki. Önüne yollar çıkmış; acaba şöyle mi gideyim böyle mi gideyim, şunu mu yapayım bunu mu yapayım?..

“—Yâ Rabbi! Ben sana tevekkül ettim, senin hükmüne razıyım, senden memnunum, sana dayandım; sen hayırlısını bana nasip et!” Bu istiharenin bir mertebesidir. Hadîs-i şerîfte Peygamber SAS Efendimiz’in tavsiyesi var. İnsan bir mühim işte karar verme noktasına geldiği zaman iki rekât namaz kılarsa hadîs-i şerîfte

öğretilen (*Allàhümme innî estahîrûke...*) diye başlayan istihare duası da var, o duayı da okur da Allah'a da dayanırsa yaptığı işin sonu mutlaka hayır olur, Allah ona hayır nasip eder, sonunda ziyana uğramaz.

Onun için işlerinizi istihare ile yapın; Allah'tan hayırlısını istemek, daha hayırlı olanı istemek suretiyle yapınız. Çünkü Allah'ın tercihi, Allah'ın nasip ettiği daha güzeldir.

الْخَيْرُ فِيمَا وَقَعَ

(*El-hayru fî mâ vakaa*) [Olanda hayır vardır.]

الْخَيْرُ فِيمَا اخْتَارَهُ اللَّهُ

(*El-hayru fî ma'htârahu'llàh*) “Hayır Allah'ın seçtiğindedir.”³

Allah hangisini nasip etmişse onda hayır vardır. İmtihana girersin, öyle; bir iş tutarsın, öyle; bir yola gidersin, öyle; her şeyi ilk önce Allah'a dayanarak, Allah'tan hayırlısını istemekle yaparsın.

Sünnet-i seniyyeye uygun şekli istihare namazı kılıp istihare duası yaparak yapmaktır. Öyle olmasa, öyle yapamasan bile kısa zamanda kısa bir karar vermen gerekirse gözünü bir kısip yüzünü Allah'a döner, Allah'a dayanır, tevekkül eder, iltica edersin; Allah hayırlısını nasip eder. Çünkü Allah kendisine dayananı mahrum bırakmaz kardeşim!

³ *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.398, no:1273.

Her zaman anlattığım bir misal var. Kitaplarda isimleri cisimleri yazılıyor ama insan üzerinden zaman geçince okuduklarının bazı teferruatını unutabiliyor, unutuyoruz.

Bir şahıs ticaret yaparmış. Ticaretine kervanla gitmez, kendi başına gidermiş. Ona demişler ki; “—Yahu kendi başına gidiyorsun ama tehlikeli; haramiler yolunu kesseler malını alırlar, seni de öldürürler. Sen bir kervanla gitsen kervanın 30-40 tane muhafızları vardır, bir merhaleden bir merhaleye gündüz gözü ile gider. Fazla bir düşman saldıracak olsa haberci öbür tarafa gider, oradan yardım gelir... Teşkilat kervan yollarında muntazamdır. Sen öyle kendi başına gitmesen iyi olmaz mı?”

Demiş ki;

“—Ben Allah’a tevekkül ediyorum!”

Ondan sonra, tek başına giderken bir harami yolunu çevirmiş; malını almış, bıçak çekmiş öldürecek. Demiş ki;

“—Bari namaz kılayım. Son demim, öleceğim.”

O harami ona bir namaz kılmaya müsaade etmiş. Orada namaz kılariken elini açmış, dua eylemiş. Hemen o anda Allah bir yardımcı gönderip o haramiyi ona öldürtmüş diye kitaplarda meşhur bir hadise olarak naklediliyor.

Bir başka hadisede de adam yolunu kestiği bir kimseyi öldürmeye geliyor, kılıcını kaldırıyor, birden “Dur, vurma!” diye bir ses duyuyor. Kılıcı geri çekiyor. Etrafına bakıyor, kimse yok; geriye bakıyor kimse yok; biraz dolanıyor, kimse yok.

Bu sefer geliyor, kılıcı tekrar kaldırıyor, tam öldürecek; “Dur vurma!” Yine heybetli bir ses... Allah Allah, etrafına bakıyor bomboş. Yere bakıyor. Üçüncü kimse de yok, bu ses benim kulağıma nereden geliyor derken öldürmeye geldiği sırada bir atlı peyda oluyor. Koştura koştura bir mızrak sallıyor, bu adamı deviriyor. Kurtulan şahıs diyor ki:

“—Yahu Allah razı olsun, sen kimsin? Tam öleceğim sırada imdadıma yetiştin, geldin beni kurtardın!”

“—Ben Cebrail AS’ım. İlk defa sen o duayı ettiğin zaman filanca yerdeydim, oradan seslendim. İkinci defa —süratle gelmekte ama nerelerden geliyorsa— filanca yerdeydim. Üçüncüde yetiştim.” diyor.

Allah-u Teâlâ Hazretleri melekleri ile korur, başka türlü korur, düşmanın başına yıldırım düşürür... Ne yaparsa yapar.

Yunan askerleri Uşak şehrinde müslümanları camiye doldurmuş, kapının önünde Yunan askeri diyormuş ki;

“—Hadi bakalım Allah’ınıza dua edin de —sanki onların Allah’ı değil— şimdi sizi kurtarsın! Şimdi kapıyı kapatacağız, gazı dökeceğiz, cami ile beraber yakacağız. Sizin canınıza okuyacağız. Hadi dua edin!..” falan filan derken, arkadan kapı bir açılmış. Türk askerleri o sırada gelmişler, yakalayivermişler.

İşte Allah öyle anında yakalattırır. Tepesine yıldırım düşürür, eline fırsat vermez, felç gelir,

kör olur, topal olur... Ne olursa olur! İnsan Allah'a dayandı mı sonunda ziyan etmez. Siz de Allah'a dayanın, Allah'a güvenin, teslim olun, razı olun, hayırlara erersiniz.

(*Ve lâ nedime meni'steşâre*) “İstişare eden kimse de nadim ve pişman olmaz.”

Çünkü insan ne kadar bilgili olsa da her konuyu bilemez. Bir konu hakkında muhtelif kimselere sormak, hele hele o işin ehli olanlara, hele hele dürüst insanlara sormak lazım. Filanca şahıs, aklı başında, dürüst, güvenilen bir kimsedir; bir de ötekisine, bir de ötekisine sor, senin hatırına gelmeyen bak ne konular var... O konuda ne gibi meseleler vardır, onlar çıkar.

“—Ben işin bu tarafını hiç düşünmemiştim. İyi ki istişare etmişim.” dersin.

Onun için işlerinizi istişare ile yapınız.

Kur'ân-ı Kerîm'de buyruluyor ki;

وَأْمُرْهُمْ شُورَىٰ بَيْنَهُمْ

(الشورى: ۳۸)

(*Ve emruhüm şûrâ beynehüm*) “Müslümanların, örfü âdeti, töresi, geleneği, işi, aralarında istişare etmektir, toplanmaktır, meşveret yapmaktır, şûra kurmaktır!” (Şûrâ, 42/38) diyor.

Demek ki biz müslümanlar halka halka, derece derece istişareye önem vereceğiz, kendi özel işlerimizde yakın dostlarımızdan birkaç kişiyle ya da o konunun mütehassısları ile istişare ederiz.

Doktorlardan biliyorsunuz, bir hastanın hayatı önem kazanınca, ciddiyet kesp edince ne yapıyorlar? Bir araya geliyorlar, konsültasyon yapıyorlar.

Konsültasyon ne demek? İstişare demek, meseleyi çözümlmek için baş başa verip konuşmak demek. Türkçesi istişare demek oluyor, ona konsültasyon diyorlar. Hastanın durumunu konsültasyon yapalım, öteki mütehasısları da toplayıp istişare yapalım, demek.

Şahsî işlerinizde, tıbbî işlerinizde böylece istişare ettiğiniz gibi müslümanların genel mânasıyla da meşveret meclisleri, şuralarınız olması lazım. Danışmaları yaptıkları, meseleleri görüştükleri bir yerlerinin olması lazım. Her beldede her mahallede olursa iyi olur.

“—Bu beldemizin faydalı işleri nelerdir?..”

Düşünürsünüz yaparsınız, paranızı ölçülü, planlı şekilde sarf edersiniz.

“—Bir caminin yanına bir minare yapılmış, bir minare de ben yaptırayım iki minareli olsun.”

Canım iki minareli olmayıversin, sen de öbür taraftaki mahrum olan semtteki camiye yaptırır. Buraya ikinci minare koyacağına öbür taraftaki ikinci işi yapır. Veyahut orada da cami varsa, su işini hallediver. Su işi de hallolmuşsa, milleti çamurdan kurtar, Kur’an kursu yapır veyahut başka bir iş yapır.

Bu tabii ki planlama ile olur. Planlamak için de bir araya gelmek lazım. Onun için her mahallenin müslümanları bir araya gelip istişare etmeli, aralarında toplanmalı, konuşmalı,

görüşmeli. Her beldenin kasabanın, köyün ahalisi, toplanmalı; meseleleri, hayır işlerini planlı yapmalı. İşler darmadağın, parça bölük olmamalı. Demek ki insan istişare ile yaparsa sonunda pişmanlık duymazmış.

c. Seher Vaktinde Yola Çık!

Peygamber Efendimiz sonra ne diyor:

يَا عَلِيُّ بِالذُّلْجَةِ فَإِنَّ الْأَرْضَ تَطْوِي بِاللَّيْلِ
مَا لَا تَطْوِي بِالنَّهَارِ

(Yâ aliyyü, aleyke bi'd-dülçeti, feinne'l-arda tetvî bi'l-leyli mâ lâ tetvî bi'n-nehâri.)

“Gecenin son vaktinde, sabahtan önce, sabaha yakın vaktinde seyahat et yâ Ali! Çünkü o zaman yeryüzü dürülür, gündüz dürülmediği şekilde katlanır, dürülür, mesafe kısalır!”

Biliyorsunuz Arabistan'da gündüzleyin korkunç bir sıcak olur, gündüz yürüyemezsiniz ve sabah namazından sonra birden bastırır. Güneş ufuktan kendisini gösterdi mi sıcaklık başlar, terlemeye başlarsınız. Biraz sonra dayanılmaz bir hal alır, ayaklarınız kuma basamaz duruma gelir, terden adım atmaya mecaliniz kalmaz.

Suudi Arabistan'ın iklimi böyle; 45-50 derece sıcaklık olur. Sanki fııının ağzı açılmış da oradan sıcak hava geliyormuş gibi dağdan, kayadan esen sıcaklıktan yüzünüz yanar. O sıcakta seyahat olmaz. Oranın örfüne, töresine, ikliminin şartlarına göre insan akşamleyin erkence yatacak.

Neden? Zaten aydınlatma da bir masraftır. Çıra yaksa, mum yaksa, yağ yaksa bile bir masraftır. Peki, ne yapacak?

Müslüman erkence yatacak, müslümanın planı öyledir; yatsı namazını erkence kıldıktan sonra yatacak, uykusunu aldıktan sonra da seher vaktinde kalkacak. Orucuna niyet ederse yemeğini yer, suyunu içer, oruca niyet eder, tehecüd namazını kılar. Çok sevaptır. Dua ederse, tesbih çekecekse, Estağfiru'llah diyecekse onu yapar. Ondan sonra sabah namazı vakti gelince camiye koşar, yetişir. Koşmasa yürüse de yetişir, çünkü erkenden kalktı.

Yürüyüşte seyahatleri gece vaktinde yapmak iyidir! Gece seyahatine *isrâ* dediklerinden Peygamber Efendimiz'in Mi'rac gecesinde Mekke-i Mükerreme'den Kudüs'e götürülmesine de *İsrâ* denildiğini biliyorsunuz. Oradan Mi'rac'a çıkmış; Peygamber Efendimiz'in İsrâ ve Mi'rac mucizesi.

Geceleyin seyahat tatlıdır. Püfür püfür, hafif, latif yel eser, insan rahatlıkla mesafeyi alır, varacağı yere çarçabuk varır. Gündüz o mesafe büyür büyür, adım attıkça varamazsın. İnsan "Hay Allah ya..." deyip kalır. Suyu falan yoksa ölür bile! Bir kere yorgunluktan ölür de, güneş çarpmasından da ölebilir. O bakımdan Peygamber Efendimiz, erkenden, seher vaktinde, sahur vaktinde yolculuk yapmasını Hz. Ali Efendimiz'e tavsiye eylemiş.

d. İşe Erken Başla!

Sonra buyurmuş ki:

يَا عَلِيُّ أُعِدُّ بِاسْمِ اللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ يُبَارِكُ لِأُمَّتِي فِي
بُكُورِهَا

(*Yâ aliyyü, uğdü bi'smi'llâhi, feinna'llâhe yübârikü li-ümmetî fî bükûrihâ.*) “Ey Ali! Sabahın erken vaktinde erkenden işini görmeye bak! Çünkü Allah-u Teâlâ hazretleri, Ümmet-i Muhammed’in o erken vakitlerini mübarek kılmıştır, hakkında hayırlı kılmıştır.”

Onun için, bizim eski örfümüzde, töremizde dedelerimizin yaptığı; sabah namazından sonra dükkânlarını açmak, işyerlerine gitmekti. İkindiden sonra dükkânları kapatıp evlerine gelirlerdi. Çünkü oruçlu ise akşam ezanında evinde bulunacak, orucu açacak. Sistem İslâm’ın emirlerine tutmaya gayet uygun! Hatta saat 12’de gün biter, akşam ezanı ile beraber yeni gün başlardı. Çünkü güneş battı, gün bitti olurdu. Erkenden gittiği için de işler görülürdü.

Meselâ, köylü eşyasını pazara getirmişse, öğleye kadar sattıktan sonra öğleden sonra da köyüne dönerdi, karanlığa kalmazdı. Şimdiki sistem olsa karanlıklara kalır, gecelere kalır, tehlikeye girer. Hayatın tabii sistemi erkenciliktir.

Şimdi nasıl?

Şimdi bize Batı’dan gelen hayat tarzı dolayısıyla tepe taklak, baş aşağıya, bacaklar havada, kafa aşağıda; her şey tersine dönmüş durumda! Şimdi

millet gecenin karanlığında uyanık durabildiği kadar duruyor. 00.00, 01.00, 01.30, 02.00, 02.30, 03.00... Kimisi poker oynar, kimisi gezer tozar... Neler yaparlarsa! Televizyon 12'de, yarımda, 1'de biter; sonra oradan bir tarafa gelecek de... Zaten şehirlerde büyüdüğü için bir yerden öbür tarafa gitmek de yarım saat, bir saat alır. Tabii ki gecesi keyifle öldürülür.

Sabahleyin müezzin yukarıda minareden bağırır durur: (*Hayye ale's-salâh*) "Haydi, namaza gelin."

(*Hayye ale'l-felâh*) "Kurtuluşa, felaha gelin; ne uyuyorsunuz!"

Arkasından da yine bağırır:

(*Es-salâtü hayrun mine'n-nevm.*) "Yahu namaz uykudan daha hayırlı! Uykuyu bırakın da namaza gelin!"

Kim duyacak?

Başına yorganı çekmiş. Zaten adam yorgun 02.00' de, 02.30'da, 03.00'te yattı; bîtap düştü. Bu şimdi ancak 10'da kalkar, gözleri çapaklı çapaklı kalkar. Sonra ellerini yüzünü yıkar.

Sen maazallah bir işin olur da çarşıya pazara gidersen, saat 9'da açık dükkân bile bulamazsın! 9.00 geçecek, 9.30, 10.00 geçecek... Şimdi esnafımız genel müdürlerle yarışıyor! Öğleye yakın açılır. Ondan sonra kaç vakitte ne olursa.... Akşam olur, yatsı olur evine ne zaman gider?

Evde bereket olmaz ki!

Ben hatırlıyorum: Bizim çocukluğumuzda hele hele akşam namazından sonra dışarıda bir kal bakalım. Akşam ezanı okunduktan sonra eve gelsen babaların, dedelerin kaşları çatılmış, evde bir fırtına esiyor ki insanın ödü patlar.

“—İnsan akşam namazından sonra hiç dışarıda kalır mı?”

Erkek çocuğu, kız değil!

Şimdi bakıyorum da bebeler ellerinde çanta, yatsı vaktinde okuldan dönüyorlar; işler tamamen tersine dönmüş. Mümkünse biz düzgününü yapacağız, erkenden işimize koşacağız, işimizi çabuk halledeceğiz.

Bizim yaşam tarzımız, dedelerimizin yaşayış tarzı, iman ile İslâm ile beraber bulunmuş bir hayat formülüdür, en güzel yaşam tarzıdır, sıhhate en uygundur; gözün sıhhatine, bedeninin, aklın sıhhatine uygundur. Doktorlar diyorlar ki insan gündüz, gece uyuduğunun üç misli de uyusa o tadı bulamaz. Gündüz uykusunda o dinlendiricilik yoktur! Belki güneş ışınları ile ilgili belki görünmeyen birtakım tesirlerle ilgili... Gündüzün uykusu geceninki gibi dinlendirici olmuyor.

O zaman erken vaktinde, uyku vaktinde yat uyu, uyanıklık vaktinde kalk, ibadet vaktinde ibadet et, çalışma vaktinde çalış.

“—Memurlar öyle yapıyor...”

Canım memurlar öyle, sen kendine göre hareket et! Cumartesi- pazar günü tatil, müslümanlar cuma günü namaza gidemiyor. Sistem kaymış,

cumartesi günü havraya gidebilir. Buyursun gitsin, tatil. Pazar günü hristiyanlar kiliseye gidebilir, buyursun gitsin. Bize tabi pazar günü kilise günü demiyorlar ama biz cuma günü Cuma namazı kılamıyoruz!

Peygamber Efendimiz, buyuruyor ki;

“–Üç cuma, Cuma namazı kılmayanın kalbinde mânevî bir nuru iptal edilir, mühürlenir, gönlü iptal edilir!”

Gönlü iptal edildi, mühürlendi, hadi buyur bakalım!

Kapalı bir kapıyı açabilir misin? Zabıta memurları gelmiş, bir dükkânı mühürlemişler, açılır mı? Açılmaz! Her şeyimizi tepe taklak etmişiz. Millet elleri üstünde yürüyor; başları aşağıda, bacakları yukarıda, sallana sallana yürüyor. O zaman terakki o kadar olur.

Elleri üstünde yürüyen insanın alacağı mesafeler ne kadardır, ayakları üstünde normal, tabii olarak yürüyen insanın alacağı mesafe ne kadardır?!..

Millet cambazlık yapıyor. Allah akıl fikir versin.

e. Cuma'ya Perşembe'den Hazırlan!

Üçüncü hadîs-i şerîf...

Peygamber SAS Efendimiz Hz. Ali Efendimiz'e buyurmuş ki:⁴

⁴ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.333, no:8350; Hz. Ali RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.658, no:17256: *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.332, no:26157.

يَا عَلِيُّ قَصُّ الظُّفْرِ وَنَتْفُ الأَيْبِ وَحَلْقُ العَانَةِ يَوْمَ
الْخَمِيسِ وَالطَّيِّبُ وَاللِّبَاسُ يَوْمَ الجُمُعَةِ

(الديلمى عن على)

RE. 499/3 (*Yâ aliyyü, kassu'z-zufri, ve netfü'l-ibti, ve halku'l-âneti yevme'l-hamîsi; ve't-tîbü ve'l-libâsü yevme'l-cumuati.*)

(*Yâ aliyyü*) “Ey Ali, (*kassu'z-zufri*) tırnağın kesilmesi, (*ve netfü'l-ibti*) koltuk altının kıllarının izale edilmesi, kesilmesi, kazınması, koparılması; (*ve halku'l-âneti*) kasıklardaki kılların temizlenmesi gibi işler perşembe gününden olur; (*ve't-tîbü ve'l-libâsü yevme'l-cumuati*) cuma günü güzel koku sürünmek, iyi elbiseler giyinmek vardır!”

Muhterem kardeşlerim!

Müslüman'ın her hafta bayramı var. El-hamdü lil-lâh, hem de nurlu, feyizli, ışıklı, şaşaalı bir mânevî bayram! Cuma günü müslümanın bayramıdır; gecesi de bayramdır, gündüzü de bayramdır, gecesi de sevaplıdır, gündüzü de sevaplıdır.

Cuma günü müslüman nasıl bayram yapacak?

Müslüman cuma günü, bir kere sabah namazında camide bulunacak, perşembe günü yatsı namazında camide olacak ki cuma gecesini ibadetle geçirmiş gibi sevap alsın!

Sabah namazına kalktıktan sonra işrak vaktine kadar zikirle, Kur'an'la, ibadetle meşgul olacak. Öğle namazına kadar bir ara Kehf Sûresi'ni okuyacak, çünkü 10 günlük günahı bağışlanıyor.

Ondan sonra bir cuma abdesti alacak; gusül dediğimiz, tepeden tırnağa yıkanmak. Peygamber Efendimiz haftada bir yıkanmayı, en aşağı haftada bir yıkanmayı tavsiye ediyor. Cuma günlerine denk getirirse ayrıca sevabı vardır. Gusül abdesti aldığı zaman, Allah-u Teâlâ Hazretleri tam yedi günlük günahını üç gün ziyadesi ile siler, süpürür, akıtır, götürür; müslümanı arındırır, pak eder. O bakımdan cuma günü müslüman, evinde gusül abdesti alacak.

“—Su olmayan bir yer olsa, sular kesik olsa, kıt olsa, eğer bir kupa bile su varsa, o kupa suyu alıp cuma günü gusül abdesti almak lazım...” diye büyükler bu işin ehemmiyetini o kadar güzel anlamışlar ve izah etmişlerdir.

Cuma namazlarına —vaaz olsun olmasın— erken gelmek lazım. Millet camiye geliyor, meshli, takkeli, bastonlu, beyaz sakallı hacı babalar, dedeler, dayılar; kasabalarda, köylerde caminin avlusuna devrilmiş olan ağaç kütüğünün üstüne kumru kuşları gibi diziliyorlar, gayet güzel diziliyorlar. Caminin kapısı açık...

Neden? Daha namaza vakit var. Mübarekler güneşleniyorlar. Caminin içine girmek sevap! Caminin içine gireceksin. Hoca varsa var, yoksa yok! Tesbih çekersin, Allah dersin, *Lâ ilâhe illa'llah* dersin, *Subhâna'llah* dersin. Kur'an'ı açarsın, sûre okursun, hatim, cüz okursun. Bir dinî kitap alırsın, onu okursun. Veyahut vaiz falan gelmeyecekse semtin vaizi yoksa hiç boşuna bekleme; çantana bir bant, yanına bir teyp alırsın, oraya takıverirsin; falanca vaiz efendinin beğendiğin bir vaazını cemaate dinletirsin.

Kendin de erken gidersin. Çünkü erken giden deve kurban etmiş gibi sevap kazanacak, ondan daha geç giden koyun kurban etmiş gibi sevap kazanacak, ondan sonra derece derece azalacak.

İmam minbere çıktığı zaman insanların sevabını yazan melekler defterlerini kapatırlar, artık mânevî bakımdan imamı dinlemeye gelirler. Ondan sonra gelen sadece Cuma farzını eda etmiş olur, bir fazilet kazanamaz; erkenden gidecek!

Ayrıca tırnaklarını kesecek.

Koltuk altında mısır püskülü gibi kıllar uzarsa ne olur?

İnsan terledikçe onlar ıslanır, sonra kurur; sonra tekrar ıslanır, tekrar kurur... Terler orada kristalleşir, koltuğunun altından teke kokusu gibi koku yayılır. İslâm, temizlik dini olduğundan İslâm'da koltuk altının temizlenmesi önemlidir. Koltuk altını temizleyecek.

Allah, İnsanın kasıklarında kıl bitirmiştir. Bu kılların temizlenmesi esastır. Çünkü orası da terler, orada da koku olur, daha başka şeylere sebep olur. O bakımdan her türlü pislik tutacak şeyler temizlenir.

Dikkat ederseniz, dinimiz sakalı uzatmayı tavsiye ediyor, bıyık uzatmayı tavsiye etmiyor! Çünkü burun altındadır. Maddî sebebi araştırılacak olursa temizlik zor olur. Alevî kardeşlerimizin dönen, ağzının içine giren koca bıyıkları vardır, övünürler. Koçboynuzu gibi kıvrır kıvrır:

“—Benim bıyığım Őu kadar metre...” diye övünürler.

Onda övünülecek bir Şey yok; çünkü burnunun altında, bıyığın uzun olmaması lâzım!

Peygamber Efendimiz, “Bıyıklarınızı kısaltın, sakallarınızı uzatın!” demiş, millet tersini yapıyor; sakallarını kesiyor, bıyıkları uzatıyor uzatıyor. Kendisini kahraman görüyor, artık bu mahallenin efesi benim diye etrafta dolaŐıyor. Bu efelik değil!

Efelik sünnete uymaktır! Sen sünnet-i seniyyeye uyabiliyorsan efesin, uyamıyorsan çok zayıfmiŐ, biçare ki uyamadı bile! Sevgili Peygamber Efendimiz’in yoluna bile uyamıyor; zayıf, biçare, yoksul, güçsüz, zavallı! Uyamıyor ki!

Tabii ki koltuklarını tıraŐ edecek, tırnaklarını kesecek...

Ne zaman yapacak? Peygamberimiz, yapacağı zamanı perşembe günü, diyor. Demek ki perşembe günü akşam ezanı okunmazdan önce bu temizlik işleri bitmiŐ olacak.

Cuma günü gusül abdesti alacağız, güzel kokuları süreceğiz, temiz elbiselerimizi, temiz çorapları giyeceğiz.

“—Temiz çorabım yok...”

O zaman bir haftadır giydiğin çorapla camiye gelme! MâŐaallah sıhhatli bir adamsın, ayakların da kokuyor, korkunç bir kokusu var; o ayakkabının içinde dursun, hiç giyme! Ayaklarını Őa-dırvanda gıcır gıcır yıka, çıplak ayakla gel!

Ne olur? Hiçbir şey olmaz, daha iyi olur. Millet terden sıırıslıklam olmuş çorapla işten çıkıyor, camiye geliyor. Artık arkasındaki, sağındaki, solundaki müslümanlara Allah sabırlar versin. *Inna'llàhe mea's-sàbirîn...* Önündekinin çorabının kokusunu dinleyecek.

Temiz bir çorapla gelecek. Temiz yoksa ayaklarını yıkayacak öyle gelecek. Temiz elbiseler giyecek, güzel kokular sürececek, imamdan evvel camiye gelecek, oturacak, itikâfa niyet edecek.

İmam konuşurken can kulağıyla dinleyecek. Millet uykusunu imamın tam hutbeye çıktığı zamana ayırıyor. Hazır bu zaman boş geçmesin, diye imam yukarı çıktı mı, *“El-hamdü li'llâh... El-hamdü li'llâh...”* demeye başladı mı, bizimki de nerdeyse horlayacak! Bazen de horluyor, yanındaki dürtüyor, *“Şşt, camidesin...”* falan diyor. Yine sessiz uyukluyor.

Şeytan yaptırıyor! Çünkü aslında o hutbeyi dinlemek sevap, şeytan onu dinlettirmiyor.

İşte haftalık sistemimizde, insan haftanın sonunda perşembe günü o temizlikleri yapacak. Cuma günü de güzel koku sürmek ve elbise giymek suretiyle gelecek, durumu müsaitse camide ibadetini yapacak. Ama memursa yapamıyor, öğrenciyse yapamıyor. Üniversitelerde bazı hocalar vardır, azılı güçlü, notları az, talebeyi parmağında oynatan; kahraman gibi dersini tam cuma saatine koyar.

“—Talebe hele bir gelmesin, ben onun nasıl canına okurum!” der.

Neden?

“—Cuma namazına götürmeyecek!”

Allah’ın cezasına bak ki, kendisine iman nasib etmemiş, bir mahrumiyet; imanı varsa bile cumayı kılamıyor, ikinci mahrumiyet... O da yetmiyormuş gibi birçok insanın cuma kılmasına mâni oluyor.

Ne olur bu dersi buraya koymasın? Başka zaman ola ki yemek yeme vaktidir. Müslüman yemek yemekten vazgeçecek, camiye gidecek, ne olur ki?

Adamcağız akılsız! İnadına koyarlar: Tam o saate toplantı, gitsen bir türlü gitmesen bir türlü. Millet neler çeker. Ne olur 11’de tatil ediver, 1’de işi başlat; akşam 8’e kadar çalıştır.

“—Cuma günü saat 6’da bekliyorum.” de, bir şey yapiver demilletin yüzü gülsün.

Olmayacak bir şey değil, bunların hepsi olur!

Ben Sakarya Mühendislik’te hocalık yaparken, mahrumiyet bölgesi olduğu için, hoca bulmak gerektiğinden Sakarya Mühendislik’te cumartesi-pazar günü ders vardı. Ben Ankara’dan, İlâhiyat Fakültesi’nden cuma günü akşam vasıtaya binerdim, cumartesi günü Sakarya’da dersimi yapardım. Çünkü ders vardı, onların tatilleri de hafta içinde idi. Bak gördün mü, olabiliyor. Bir ayarlama yapmak pekâlâ mümkün!

Bu milletin ibadetlerini yapabilme imkânı sağlansa ne olur?

Bak, Avrupalı'nın pazar günü tatil yapmasının sebebi dinîdir.

Kardeşlerim, biz müslümanız! Onlar pazar günü kiliseye gidebilmek için, herkes kiliseye gelsin, papazın sözünü dinlesin, diye mecburî tatil koymuşlar. Biz uyanmamışız, biz ona benziyoruz! Aklımızı mantığımızı kullanalım, kendi dinimize uygun hareket edelim.

f. Salât ü Selâm'ın Karşılığı

Bu hadîs-i şerîf Peygamber Efendimiz'e salat u selâm getirmekle ilgilidir. Ammâr ibn-i Yâsir, o mübarek sahabe rivayet eylemiş, Allah şefaatine erdirsin...

Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:⁵

يَا عَمَّارُ إِنَّ لِهِنَّ تَعَالَى مَلَكًا أَعْطَاهُ سَمَاعَ الْخَلَائِقِ
كُلِّهَا وَهُوَ قَائِمٌ عَلَى قَبْرِى إِذَا مِتُّ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ
فَلَيْسَ أَحَدٌ مِنْ أُمَّتِي يُصَلِّي عَلَيَّ صَلَاةً إِلَّا سَمَّاهُ
بِاسْمِهِ وَاسْمِ أَبِيهِ قَالَ يَا مُحَمَّدُ صَلَّى فَلَانٌ عَلَيْكَ
كَذَا وَكَذَا فَيُصَلِّي الرَّبُّ عَلَيَّ ذَلِكَ الرَّجُلِ بِكُلِّ

وَاحِدَةٍ عَشْرًا

(طب . عن عمار)

⁵ Heysemî, *Mecma'z-Zevâid*, c.X, s.251, no:17292; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.249, no:1246; Ammâr RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.504, no:2227; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.342, no:26184.

RE. 499/4 (*Yâ ammâru, inne li'llâhi teâlâ meleken, a'tâhü esmâ'l-halâiki küllihâ, ve hüve kâimün alâ kabrî izâ mittü, ilâ yevmi'l-kıyâmeti; feleyse ehadün min ümmeti yusallî aleyye salâten, illâ esmâhü bismihî ve'smi ebîhi, kâle: Yâ muhammedü, salle felânün aleyke kezâ ve kezâ, feyusallî'r-rabbü alâ zâlike'r-racüli bi-küllü vâhidetin aşrân.*)

(*Yâ ammâru*) “Ey Ammâr! (*Inne li'llâhi teâlâ meleken*) Allah'ın bir meleği vardır, (*a'tâhü esmâ'e'l-halâiki küllihâ*) Allah bu meleğe bütün mahlûkatın sözlerini dinlemek kabiliyetini vermiştir. Hepsini birden dinleyebilir. Herkes konuşsa herkesi ayrıca dinleyebilir, Allah-u Teâlâ Hazretleri o meleğe öyle bir kabiliyet vermiştir.”

(*Ve hüve kâimün alâ kabrî izâ mittü ilâ yevmi'l-kıyâmeti*) “O melek ben vefat ettiğim zaman kıyamet gününe kadar kabrimin üzerinde duracak.” Peygamber Efendimiz sağlığında söylüyor. (*Feleyse ehadün min ümmeti yusallî aleyye salâten*) Ümmetinden hiçbir şahıs yoktur ki, bana salât u selâm ettiği zaman, (*illâ esmâhü bismihî ve'smi ebîhi*) o melek bana onun kendi ismiyle, babasının ismiyle bunu haber vermesin!

(*Kâle*) Der ki:

(*Yâ muhammedü, salle felânün aleyke kezâ ve kezâ*) “Yâ Muhammed! Filanca sana şöyle şöyle salât u selâm etti.” diye Peygamber Efendimiz'e o şahsın salât u selâmını o melek bildirir. (*Feyusallî'r-rabbü alâ zâlike'r-racüli bi-küllü vâhidetin aşrân*) Bunun üzerine Allah-u

Teâlâ, Rabbimiz Teâlâ Hazretleri de o adamın her bir salât ü selâmına mukabil 10 misli salât u selâm eder. Allah o adama selâm eder!”

“—Ne diye?”

“—Peygamber Efendimiz’e salât u selâm getirdi.” diye.

Demek ki bir insan Peygamber Efendimiz’e salevat getirirse;

1. Melek onu Peygamber Efendimiz’e bildiriyor.

2. Allah CC salevat getiren kimseye on salevat getiriyor. Rahmetini, mağfiretini ihsan ediyor, Allah-u Teâlâ Hazretleri o kula salât u selâm ediyor. Ne mutlu, ne büyük bir şeref!

O bakımdan bu hususta birçok hadîs-i şerîfler vardır.

Peygamber Efendimiz’e salât u selâmı çokça edelim!

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerîfnde buyurmuş ki:

“—O adamın burnu yere sürtsün veya o adamın burnu yere sürter ki, onun yanında adım anılmış olduğu halde, o bana salât u selâm getirmedi.”

Demek ki Peygamber Efendimiz’in adı anıldı mı, bir insan SAS diyecek, ona salât u selâm getirecek, büyüklerimiz bu âdeti hadislerden öğrendiği için ne yapıyorlar? *Aleyhi’s-selâm* diyorlar, *Mûsâ Aleyhi’s-selâm*, İsa *Aleyhi’s-selâm*, Hz. Muhammed *Aleyhi’s-selâm* diyorlar.

Aleyhi’s-selâm ne demek? “Ona selâm olsun!” demek.

Kıyası bu, uzununu *Salla'llàhu aleyhi ve sellem* veyahut daha başka çeşitleri vardır. Kitaplarda ayrı ayrı faziletleri yazılmıştır.

Ama sen Peygamber Efendimiz'e salât u selâm ettin mi çok sevap kazanıyorsun. Bir kere havada kaybolmuyor, melekler götürüp Peygamber Efendimiz'e senin isminle babanın ismini de söyleyerek künyeni ona bildiriyorlar:

“—Yâ Rasûlallah! Filancanın oğlu falanca sana şöyle şöyle salât u selâm ettiler!” diye bildiriyorlar. Allah da o salât u selâm eden kimseye on salât u selâm ediyor.

Kur'ân-ı Kerîm'de ve ayet-i kerîmede geçiyor ki:

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ
أَمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

(الأحزاب: ٥٦)

(*Inna'llàhe ve melâiketehû yusallûne ale'n-nebiyyi*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri ve melekleri, peygamber Hz. Muhammed SAS'e salât eylerler.” Demek ki, Allah-u Teâlâ Hazretleri salât eyliyor. (*Yâ eyyühe'llezîne âmenû sallû aleyhi ve sellimû teslîmâ*) “Ey iman edenler, siz de o Rasûl-i Edîb'e, o Muhammed-i Mustafâ'ya salât u selâm eyleyin!” (Ahzâb, 33/56)

Hiç şüphe yok ki Allahu Teâlâ hazretleri ve onun melekleri Peygamber Efendimiz'e salat u selâm ederler! Ey siz mü'min olan kullar, sizler de ona salevat eyleyin ve siz de selâm getirin!”

Kur'ân-ı Kerîm'de emrediliyor: O farzdır. Bu yüzden müslümanlar Peygamber Efendimiz'e salat u selâm getirir. Bir kere getirirse farziyet yapılmış olur da her zikredildiği zaman yapacaktır.

Salât u selâmı yapmazsa, o kulun burnu yerde sürter. Mahrum kalır, Peygamber Efendimiz'in sevgisine eremez, şefaatine eremez, kenarda sümüğünü çeker kalır!

Onun için Peygamber Efendimiz'in sevgisini gönlüne yerleştirecek, adı anıldığı zaman salât u selâmı çokça edecek. Peygamber Efendimiz cuma günlerinde salât u selâmı çokça etmeyi de zaten bize tavsiye eylemiştir.

Yalnız bu ayet-i kerîmenin izahında; Allah Peygamber Efendimiz'e nasıl salat ediyor, melekler nasıl salât u selâm ediyor, o ne demek?..

Allah'ın salât u selâmı demek, rahmeti demektir. Allah rahmetini ihsan ediyor, kim bilir ne rahmetlere gark ediyor?

Meleklerin salât u selâmı dua demektir. Onlar dua ediyorlar. Mü'minlerin salât u selâmı, kendilerinin Allah'ın rahmetine ermesine vesile oluyor. Burada bu mânaya geliyor.

Onun için Peygamber Efendimiz'i tanıyın! Peygamber Efendimiz'in sîretini okuyun, hadîs-i şerîflerini belleyin, sünnet-i seniyyesini baş tacı edin! Sünnet-i seniyyesini ihya ederseniz, tatbik ederseniz, Allah 100 şehid sevabı verecek!

Ümmetin bozulduğu zamanda Peygamber Efendimiz'in sünnetine sarılalım! Gelin, bu haftadan itibaren hepimiz karar verelim: Her işimizi Peygamber Efendimiz'in sünnet-i seniyyesine uygun yapmaya gayret edelim! Her işimiz sünnete uygun olsun, bid'at olmasın! Her işimiz Peygamber Efendimiz'in tavsiye ettiği gibi olsun, onun öğrettiği âdaba, ahlâka uygun yaşayalım.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu güzel duruma cümlemizi sahip ve nâil eylesin...

Fâtiha-i Şerîfe mea'l-Besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

13. 12. 1987 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

